FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

fremsat den 25. oktober 2001 [1]

1. Kommissionens søgsmål vedrører gennemførelsen af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport. Kommissionen anfægter anvendelsen af havneafgifter for passagerer, der går om bord i skibe eller fra borde i Genovas, Napolis og Triestes havne, når passagerne kommer fra eller rejser til andre medlemsstater. Denne afgift skal ikke betales af passagerer, der rejser inden for Italien.

2. Ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande [2] indførtes retten til fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport med virkning fra den 1. januar 1987. I kraft af denne forordning finder samtlige EF-traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser herefter anvendelse på området for søtransport mellem medlemsstaterne [3]. I lyset af og med henblik på at opfylde formålene med det indre marked er nævnte frihed til hinder for anvendelse af nationale bestemmelser, som bevirker, at levering af tjenesteydelser mellem medlemsstater bliver vanskeligere end levering af tjenesteydelser internt i en medlemsstat [4]. Som Domstolen har fastslået i dommen af 5. oktober 1994, udgør opkrævningen af havneafgifter, der er forskellige, alt efter om passagererne befordres til en havn, der er placeret inden for den pågældende medlemsstats område, eller til en havn i en anden medlemsstat, en ubegrundet begrænsning af retten til fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport.

3. Ved den italienske lov nr. 82/63 [5] indførtes en afgift for passagerer, der går om bord i skibe eller fra borde i Genovas, Napolis og Triestes havne, og som kommer fra andre medlemsstater i Den Europæiske Union eller fra tredjelande. I medfør af artikel 7 i lov nr. 55/91 [6] varierer afgiftsbeløbet mellem 400 og 6 000 ITL. Det præciseredes i artikel 32, litra d), i lov nr. 82/63, at passagerer, der rejser på interne overfarter, er fritaget for afgiften. Efter vedtagelsen af lovdekret nr. 457 af 30. december 1997, der blev ophøjet til lov ved lov nr. 30 af 27. februar 1998 [7], finder denne undtagelse anvendelse på såvel skibe,

1 — Originalsprog: tysk.

2 — EFT L 378, s. 1.

3 — Dom af 5.10.1994, sag C-381/93, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 5145, præmis 13.

4 — Dommen i sagen Kommissionen mod Frankrig, præmis 17.

5 — *Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* nr. 52 af 23.2.1963.

6 — *Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* nr. 190 af 14.8.1991.

7 — *Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* nr. 49 af 28.2.1998.

der er indregistreret i Italien, som på skibe, der er indregistreret i andre medlemsstater, i det omfang de anløber italienske havne.

4. Kommissionen anlagde den 1. august 2000, efter at den behørigt havde afsluttet den administrative procedure, sag mod Den Italienske Republik med påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1 i forordning nr. 4055/86, idet den har opretholdt en afgift, der pålægges passagerer, der går om bord i skibe eller fra borde i Genovas, Napolis og Triestes havne, og som kommer fra eller rejser til havne, der er beliggende i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, mens denne afgift ikke opkræves i forbindelse med transport mellem to havne, der er beliggende på det nationale område. Kommissionen har endvidere nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5. Den Italienske Republik har i sit svarskrift, der er indgået til Domstolens Justitskontor den 20. oktober 2000, ikke bestridt traktatbruddet. Den har meddelt, at den nødvendige tilpasning af den italienske lovgivning vil blive indsat i forslaget til finanslov for 2001, der skal vedtages inden udgangen af 2000.

6. Domstolen er endnu ikke i besiddelse af nogen oplysninger, der kan gøre det muligt for den at fastslå, at lovændringen har fundet sted. I øvrigt følger det af Domstolens praksis, at den omstændighed, at et traktatbrud eventuelt er bragt til ophør efter den frist, der er fastsat i den begrundede udtalelse, det vil i denne sag sige den 14. februar 1999, ikke har nogen indflydelse på, om søgsmålet er velbegrundet. Genstanden for søgsmålet er fastlagt i Kommissionens begrundede udtalelse. Selv i tilfælde af, at traktatbruddet er blevet bragt til ophør efter udløbet af den i henhold til artikel 226, stk. 2, EF fastsatte frist, består der en interesse i, at sagen fortsættes med henblik på at fastslå grundlaget for det ansvar, som en medlemsstat som følge af sit traktatbrud vil kunne have pådraget sig i forhold til andre medlemsstater, Fællesskabet eller private [8].

7. Den Italienske Republik har ikke bestridt, at der foreligger traktatbrud som påstået. Kommissionens påstand bør derfor tages til følge.

8. Kommissionen har endvidere nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

8 — Dom af 9.11.1999, sag C-365/97, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 7773, præmis 45, og af 30.5.1991, sag C-361/88, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 2567, præmis 31.

Forslag til afgørelse

9. Jeg vil på grundlag af det anførte foreslå Domstolen at fastslå:

»1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande, idet den har opretholdt en afgift for passagerer, der går om bord i skibe eller fra borde i Genovas, Napolis og Triestes havne, når passagererne kommer fra eller rejser til havne, der er beliggende i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, mens en sådan afgift ikke opkræves i forbindelse med transport mellem to havne, der er beliggende på det nationale område.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.«